

Между двѣтъ езера имаше друго едно, по-малко, Въ него се гущеше една видра. Гуркаше се въ водата, плуваше като риба, издаваше главата съ измокрени клепки и вѣси като фока, пакъ излизаше и полазѣше по грамадата камъни, капѣха капки отъ мокрота ѝ козина, поглеждаше публиката и, сѣкашъ уплашена, изново се гуркаше въ водата. До сега дѣдо Генко не бѣ виждалъ жива видра.

По-нататѣкъ, въ една широка прѣграда отъ греди се разхождаха рогачи мъжки и женски, голѣми и малки. Едни обикаляха тукъ-тамъ и около поставенитѣ корита съ вода, други дрѣмѣха прави, а трети лежеха и лѣниво прѣживѣха като стари беззѣби баби. Огромнитѣ разклонени рога на нѣкои отъ тѣхъ привлѣкоха вниманието на стареца, и той, много заинтересованъ, разпита: и тоя дивячъ ли е отъ вѣнъ докаранъ или и по насъ го има.

Задъ тая прѣграда по-долѣ имаше прилѣпена друга една, желѣзна и съ кръгълъ басейнъ съ вода въ срѣдната. За голѣма радостъ на стареца, тукъ по зида до рѣшетката сѣщо обикаляха машинално — като лѣсцицитѣ и вѣлцитѣ — срѣщаха се и се разминуваха по единъ опрѣдѣленъ редъ, безъ да погледнатъ на около си, двѣ едри мечки, черни и остроумцунести. Сѣкашъ, нѣкой имъ бѣ строго заповѣдалъ туй да вършатъ непрѣстанно. Отъ постоянното дълговрѣменно обикаляне, широкитѣ имъ боси стѣпала бѣха излѣскали зида. Въ дъното на клѣтката зѣеше дупка, дѣто, сигурно, мечкитѣ влизаха да си отдѣхнатъ и да спятъ.

Дѣдо Генко се спрѣ и загледа самодоволно мечкитѣ. Една весела усмивка се яви по изпотеното му чело и бързо изчезне. Той се провикна като къмъ свой старъ познайникъ:

— Бабо мецо!!..

— Да те срѣщне въ гората!.. продума единъ зритель.

Мечкитѣ сѣкашъ се прѣструваха, че нищо не виждатъ и чуватъ: тѣ все си обикаляха по зида.

Дѣдо Генко помълча малко, пакъ и сега зе авторитетно думата, да покаже всичкото си знание по зоология: